

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **P. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín III,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2016, č. j. 1965/DS/2016, JID: 141258/2016/KUUK/Zvo,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2016, č. j. 1965/DS/2016, JID: 141258/2016/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 3. 2016, č. j. MgMT/022697/20169, sp. zn. MgMT/007279/2015/RP/Ša. Tímto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný nereflektoval odvolací důvody a zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. V souvislosti s tím pak žalobce poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Podobně postupoval i prvoinstanční správní orgán - Městský úřad Písek v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy odmazal dva záznamy z bodového hodnocení učiněné na základě nezpůsobilých podkladů. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnávána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláste orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou povahu blokového řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místě a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“, a blok série „X“, č. „X“, která jsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nezpůsobilá být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série „X“, č. „X“, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.
4. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. Žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalobce rovněž namítal, že v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není dostatečným popisem přestupku formulace „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, která neodpovídá § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že žalobce porušil tuto povinnost za jízdy jako řidič motorového vozidla, neboť analogický přestupek spolujezdce nepodléhá bodovému hodnocení. Pokud jde o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přestupkové jednání nevyplyvá z formulace „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením ustanovení upravujícího maximální rychlostní limit, v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou to je ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu nebo ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, v případě překročení rychlosti stanovené místní úpravou pak ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
6. K pokutovému bloku ze dne 6. 12. 2014 (*pozn. soudu – patrně myšlen pokutový blok ze dne 31. 8. 2013*) žalobce uvedl, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, jelikož jednak v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“, jednak porušená povinnost je zde kvalifikována spojením „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb“, když správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále žalobce zdůraznil, že není zjištělné, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na veřejně přístupném místě, nebo na soukromém pozemku. K pokutovým blokům ze dne 15. 9. 2012, 6. 12. 2013 a 4. 8. 2014 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“ či „§125c/1f4“. Pokutové bloky proto podle žalobce obsahovaly chybnou právní kvalifikaci. Taktéž žalobce akcentoval, že není zjištělné, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na veřejně přístupném místě, nebo na soukromém pozemku, nejsou uvedena přesná místa spáchání a popis jednání není výstižný. K bloku na pokutu ze dne 6. 12. 2013 žalobce poznamenal, že v něm absentuje uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
7. Závěrem žaloby žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 127/2014, který citoval.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí magistrátu i žalovaného vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.
9. Žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, s nimiž se neztotožnil. Dále s odkazem na jím podrobně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010, zdůraznil, že magistrát postupoval správně, pokud si poté, co žalobce uplatnil námitku proti záznamu bodů, vyžádal kopie pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě byly body do registru zaznamenány. K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012 a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 15. 1. 2015, č. j. OSČ-ŘP/2015/BH-13Ša, oznámil magistrát žalobci, že ke dni 12. 1. 2015 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 21. 1. 2015 podal žalobce námitku proti veškerým záznamům a současně sdělil, že požádal o přezkum přestupků ze dne 29. 7. 2014 a ze dne 6. 12. 2013. Magistrát si následně vyžádal kopie pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních dne 15. 9. 2012, 31. 8. 2013, 6. 12. 2013 a 4. 8. 2014.
13. Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů bylo rozhodnutí Městského úřadu Bílina ze dne 12. 1. 2015, č. j. MUBI 44750/2014/OD/Ju, a pět shora uvedených pokutových bloků, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku.
14. Rozhodnutím Městského úřadu Bílina ze dne 12. 1. 2015, č. j. MUBI 44750/2014/OD/Ju, v právní moci téhož dne, byl žalobce uznán vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. b) a přestupkem dle § 125c písm. k) zákona o silničním provozu spáchanými dne 15. 10. 2014, když porušil § 42 odst. 1, § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, za což byl sankcionován pokutou 4 000 Kč a zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu šesti měsíců. Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce v předmětné žalobě brojí pouze vůči pěti pokutovým blokům, a proto se rozhodnutím vydaným ve správním řízení blíže nezabýval.
15. Z bloku na pokutu ze dne 15. 9. 2012, série „X“, č. „X“, na částku 1 000 Kč, vyplynulo, že dne 15. 9. 2012 v 10:30 hodin v Dubí v ulici Dubská, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky „X“, naměřena rychlost 57 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsáného v pokutovém bloku následujícím způsobem: *„měření rychlosti v obci Dubí, ulice Dubská, stanovená rychlost: 50 km/h, naměřená rychlost 57 km/h, tolerance radaru zohledněna, pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f/b4 zák. č. 361/2000 Sb.“*
16. Z bloku na pokutu ze dne 31. 8. 2013, série „X“, č. „X“, na částku 1 000 Kč, je patrné, že dne 31. 8. 2013 v 20:15 hodin v obci Lom v ulici Podkrušnohorská žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky „X“, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, v pokutovém bloku popsaného následovně: „*Lom, Podkrušnohorská, řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem, § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb., pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1k z. č. 361/2000 Sb.*“

17. Z bloku na pokutu ze dne 6. 12. 2013, série „X“, č. „X“, na částku 500 Kč, soud zjistil, že dne 6. 12. 2013 v 9:10 hodin v obci Dubí v ulici Dubská byla žalobci jako řidiči motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky „X“, naměřena rychlost 65 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, zachyceného v pokutovém bloku slovy: „*měření rychlosti v obci Dubí, ulice Dubská, stanovená rychlost: 50 km/h, naměřená rychlost 65 km/h, tolerance radaru zohledněna, pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f/b4 z. č. 361/2000 Sb.*“
18. Z bloku na pokutu ze dne 4. 8. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 1 500 Kč, vyplynulo, že dne 29. 7. 2014 v 17:15 hodin v obci Osek v ulici Tyršova byla žalobci jako řidiči motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky „X“, naměřena rychlost 80 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, a tím porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, popsaného v pokutovém bloku takto: „*v Oseku, Tyršova, překročení povolené rychlosti 50 km/h, naměřená rychlost 80 km/h, pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f/b3 z. č. 361/2000 Sb.*“
19. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií bodového hodnocení. Na to reagoval žádostí o přerušení řízení učiněnou do protokolu u správního orgánu I. stupně z důvodu podaných podnětů k provedení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutím vydaným v blokovém řízení dne 6. 12. 2013 a 4. 8. 2014. Magistrát řízení přerušil. Krajský úřad Ústeckého kraje neshledal důvod k postupu podle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a blokové pokuty nezrušil. Následně správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a opětovně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Poté rozhodnutím ze dne 29. 3. 2015, č. j. MgMT/022697/2016, sp. zn. MgMT/007279//2015/ŘP/Ša, magistrát podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 12. 1. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce, dlužno podotknout, že v tomto případě poprvé (!) až v podané žalobě, poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Rovněž poukazoval na obdobný postup obsažený v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu - rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky tehdejším právním zástupcem žalovaného velmi stroze a lakonicky uplatněné. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že z doložených kopií pokutových bloků je zřejmé, že jednání jsou popsána dostatečně a jednoznačně. Při

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

projednávání přestupku na místě v blokovém řízení, nejde o klasické správní řízení završené vydáním správního rozhodnutí, které musí mít náležitosti správním řádem dané, jde o zkrácené řízení, umožňující správnímu orgánu uvést porušení příslušných ustanovení zákonů podle možností formátu pokutového bloku. Na podkladě těchto základních údajů pak policejní orgán vypracuje oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které je podkladem pro záznam bodů do bodového systému. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu zřetelně plyne, že se žalovaný tehdy neuplatněnou námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek objektivně zabývat nemohl, námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů náležitě zodpověděl. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

22. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 6 As 114/2014, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku zmíněná jsou dostupná na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 5 As 118/2011).
23. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 96/2008, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku nedošlo.
24. V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 5 As 118/2011).

25. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, se Nejvyšší správní soud zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „*oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“ Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z dalších důkazů.
26. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení dalších žalobních námitek. Žalobce v žalobě svými námitkami zpochybnil pouze záznamy bodů v registru řidičů, které byly provedeny na základě pokutových bloků ze dne 15. 9. 2012, 31. 8. 2013, 6. 12. 2013 a 4. 8. 2014. Soud shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení.
27. Jak již bylo uvedeno výše, v případě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost, a to za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenamítal a ani soud neshledal, že by takovou vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda tento podklad obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.
28. V projednávané věci byly žalobci zaznamenaný body za přestupky projednané v blokovém řízení spáchané ve dnech 15. 9. 2012, 31. 8. 2013, 6. 12. 2013 a 29. 7. 2014. Soud prostudoval příslušné pokutové bloky a shledal, že je v nich uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spácháný přestupek kvalifikován.
29. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 7 As 94/2012: „*[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

30. Zdejší soud neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. 4 As 127/2014, jakkoli odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů.
31. Žalobce se dne 15. 9. 2012, 6. 12. 2013 a dne 29. 7. 2014 dopustil přestupkových jednání spočívajících v porušení povinnosti jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, čímž opakovaně porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Skutky byly v jednotlivých pokutových blocích popsány následovně: „měření rychlosti v obci, stanovená rychlost: 50 km/h, naměřená rychlost 57 km/h, tolerance radaru zohledněna, pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f/b4 zák. č. 361/2000 Sb.“ (viz pokutový blok ze dne 15. 9. 2012), „měření rychlosti v obci, stanovená rychlost: 50 km/h, naměřená rychlost 65 km/h, tolerance radaru zohledněna, pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f/b4 zák. č. 361/2000 Sb.“ (viz pokutový blok ze dne 6. 12. 2013), „překročení povolené rychlosti 50 km/h, naměřená rychlost 80 km/h, pokuta uložena za přestupek dle § 125c/1f/b3 zák. č. 361/2000 Sb.“ (viz pokutový blok ze dne 29. 7. 2014). I z uvedených bloků na pokutu je tedy zřejmé, za jaká přestupková jednání byl žalobce sankcionován. Pokutové bloky rovněž obsahují odkaz na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, eventuálně na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a proto i námitka nesprávné právní kvalifikace obsažené v dotčených pokutových blocích je nedůvodná. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu se pachatelé za první dva z výše uvedených přestupků píše po dvou bodech, třetí přestupek je spojen se zápisem bodů tří.
32. Přestupkové jednání, jehož se žalobce dopustil dne 31. 8. 2013, spočívalo v porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž již samotné uvedení tohoto ustanovení v pokutovém bloku vede podle názoru soudu k jednoznačnému závěru, že řidič motorového vozidla porušil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, neboť v tomto ustanovení není žádná jiná povinnost řidiče, či jiné osoby, upravena. Tím se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pokud jde o to, že je v pokutovém bloku uveden údaj „§125c 1k zák. č. 361/2000 Sb.“, nemá soud žádné pochybnosti o tom, že tento údaj znamená, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zkracování ustanovení uvedeného zákona v pokutových blocích je obvyklou praxí správních orgánů, která je správními soudy pro tento typ rozhodnutí akceptována. Pokutový blok ze dne 31. 8. 2013 obsahoval také slovní popis přestupkového jednání („řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“). I z uvedeného pokutového bloku je tak zjevné, za jaké přestupkové jednání byl žalobce pokutován. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu se za porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem zaznamenávají pachatelé tohoto přestupku tři body.
33. Z obsahu všech pokutových bloků je též zjevné, že se žalobce přestupků dopustil na veřejně přístupných komunikacích (viz specifikace místa spáchání: např. v obci Dubí, ulice Dubská; v Oseku, Tyršova; Lom, Podkrušnohorská), a námitka žalobce, že není zjištělné, zda k přestupku došlo na veřejně přístupné komunikaci, nebo soukromém pozemku, je nedůvodná.
34. K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou a účinnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifickou povahu blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona, a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“ a „X“), soud opakuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případech pokutových bloků ze dne 15. 9. 2012, 31. 8. 2013, 6. 12. 2013 a 4. 8. 2014 splněny.

35. Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a se správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 6 As 67/2013).
36. Zdejší soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách v případě rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 6. 12. 2013 a ze dne 4. 8. 2014 pokusil o jejich změnu či odstranění, když podal podněty k zahájení přezkumného řízení. Krajský úřad Ústeckého kraje však u těchto podnětů neshledal důvod k postupu podle § 95 odst. 1 správního řádu a pokutové bloky nezrušil. Tato skutečnost jen dále podporuje závěr, že pokutové bloky vyhovují zákonným požadavkům na daný typ rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že se magistrát i žalovaný projednávanou věcí zabývali dostatečně a vzali v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.
37. K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostal, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodoval v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

38. Soud shrnuje, že žalobci bylo za přestupky spáchané ve dnech 15. 9. 2012, 31. 8. 2013, 6. 12. 2013 a 29. 7. 2014 připsáno celkem deset bodů. Ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Bílina ze dne 12. 1. 2015, č. j. MUBI 44750/2014/OD/Ju, v právní moci téhož dne, na základě kterého mu bylo za přestupky spáchané dne 15. 10. 2014 zaznamenáno sedm bodů, žalobce nasbíral celkově sedmáct bodů, čímž překročil zákonem stanovený limit dvanácti bodů (srov. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu). Soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)